

De utforskar fattigdomens rötter

Årets pris handlar om effektiva metoder för att bekämpa global fattigdom. Abhijit Banerjee, Esther Duflo och Michael Kremer belönas för deras experimentella sätt att angripa frågan om hur vi bäst kan förbättra levnadsförhållandena för de allra fattigaste. Deras forskning har förändrat utvecklingsekonomin i grunden och lett till konkreta resultat som redan nu används i praktiken.

En av ekonoms viktigaste frågor är också den svåraste – hur kan vi minska global fattigdom? Trots stora framsteg lever fortfarande drygt 700 miljoner människor i världen på mindre än 20 kronor om dagen. Varje år dör cirka fem miljoner barn under fem års ålder av sjukdomar som man oftast skulle ha kunnat förebygga eller bota med billiga behandlingar. Hälften av världens barn lämnar skolan utan att ha fått grundläggande kunskaper i att läsa, skriva och räkna.

Banerjee, Duflo och Kremer visade att stora frågeställningar kring fattigdom blir mer hanterbara om de delas i mindre och mer konkreta frågor. De har använt sig av fält-experiment för att utforska underliggande orsaker till fattigdomen och testa vilka åtgärder som gör störst skillnad. I dessa fältexperiment studerade de hur människor agerade i sina vardagliga miljöer.

Flera studier handlar om skolor i låginkomstländer. Pristagarna har bland annat visat att varken mindre klasser eller mer resurser, som flera läroböcker eller fria skolmåltider, automatiskt leder till bättre resultat i skolan. Att ha lärare som anpassar undervisningen efter hur mycket eleverna kan, har däremot stor betydelse. Program som anpassar undervisningen till rätt nivå har hjälpt miljontals elever i Indien och Afrika.

Andra fältexperiment handlar om bättre helservård, tillgång till krediter eller

användningen av ny teknologi. Till exempel sökte pristagarna efter grundläggande orsaker till varför de afrikanska småbrukarna inte så gärna tar till sig relativt enkla teknologier, som konstgödsel, trots att den skulle betydligt öka avkastningen. En förklaring är att nuet tar så stor plats i människors liv att det motverkar långsiktiga investeringar. Ur policiesynpunkt är denna slutsats viktig, eftersom ett erbjudande som bara gäller här och nu, som tidsbegränsade subventioner på konstgödsel, får större effekt på gödselanvändning än permanenta subventioner.

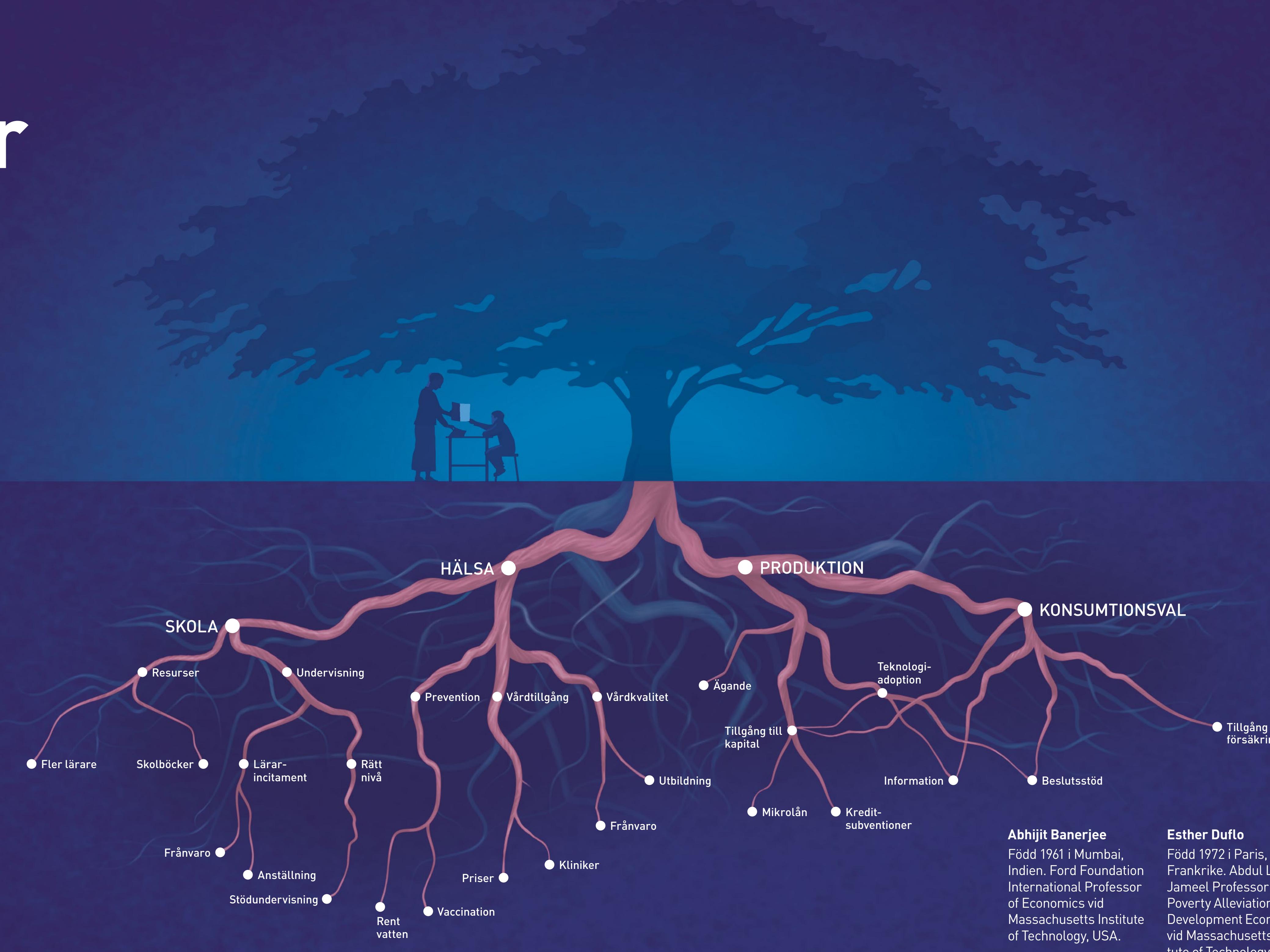
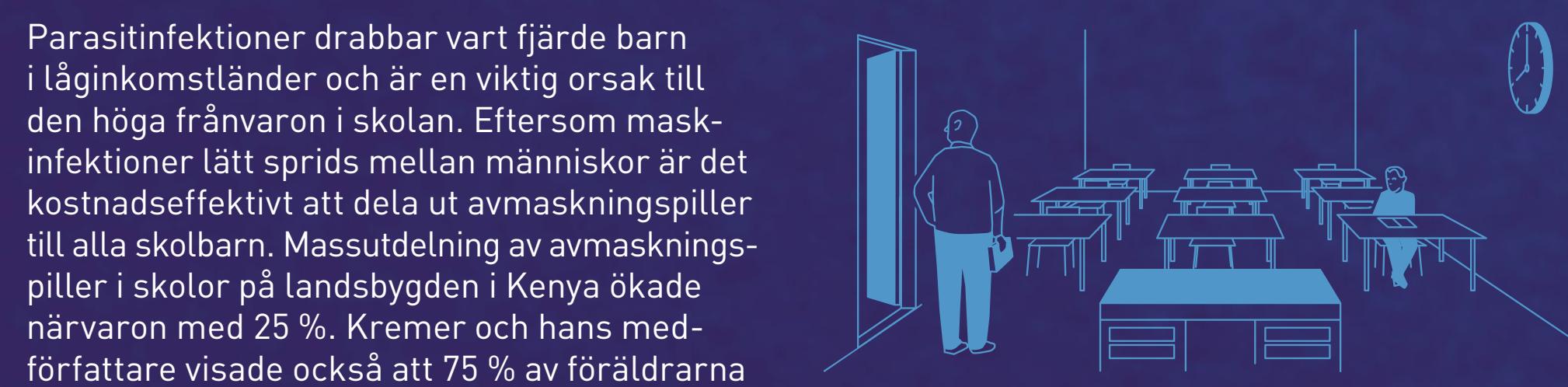
Det här är bara några exempel på hur pristagarna visat på nya sätt att mildra fattigdomen runt om i världen. Deras forskning har även haft ett indirekt inflytande på hur regeringsorgan och icke-statliga organisationer arbetar då de numera ofta tar fältexperiment till hjälp för att fatta bättre beslut och utvärdera nya insatser.

Banerjee, Duflo och Kremer har bidragit till att forskningen i utvecklingsekonomi på ett par årtionden blivit ett blomstrande område i nationalekonominas mittfåra. Den nya experimentella ansatsen har redan hjälpt till att lindra den globala fattigdomen och har stor potential att ytterligare förbättra livet för de människor som har det allra sämst.

Banerjee och Duflo ledde en studie på den indiska landsbygden om hur fler barn skulle få vaccin. Här visade sig vårdtillgången vara avgörande. Liksom priset. Med mobila värdenheter där personalen alltid fanns på plats blev fler barn vaccinerade. Vaccinationerna ökade mer om föräldrarna också erbjöds en påse linser i gåva. Eftersom en stor andel av mottagningarnas kostnader var fasta, så gick kostnaden per vaccination ner till hälften, trots utgiften för linserna.

Parasitinfektioner drabbar var fjärde barn i låginkomstländer och är en viktig orsak till den höga frånvaron i skolan. Eftersom maskinfektioner lätt sprids mellan människor är det kostnadseffektivt att dela ut avmaskningspiller till alla skolbarn. Massutdelning av avmaskningspiller i skolor på landsbygden i Kenya ökade närvärorn med 25 %. Kremer och hans medförfattare visade också att 75 % av föräldrarna gav sina barn piller när de var gratis jämfört med 18 % om de bara kostade några kronor.

Abhijit Banerjee
Född 1961 i Mumbai, Indien. Ford Foundation International Professor of Poverty Alleviation and Development Economics vid Massachusetts Institute of Technology, USA.

Esther Duflo
Född 1972 i Paris, Frankrike. Abdul Latif Jameel Professor of Poverty Alleviation and Development Economics vid Harvard University, Cambridge, USA.

Michael Kremer
Född 1964 i New York, USA. Gates Professor of Developing Societies vid Harvard University, Cambridge, USA.

The Sveriges Riksbank Prize in Economic Sciences in Memory of Alfred Nobel 2019

Addressing the root-causes of poverty

This year's Prize in Economic Sciences is about effective methods for alleviating global poverty. Abhijit Banerjee, Esther Duflo and Michael Kremer are rewarded for their experimental approach to the issue of how to best improve living conditions for people in most need. Their research has fundamentally changed development economics and led to concrete results that are already being put to practical use.

One of the most important questions in economics is also the hardest one – how can global poverty be reduced? Despite great global progress, more than 700 million people still live on less than two US dollars a day. Every year, around five million children under the age of five die from diseases that could often have been prevented or cured with inexpensive treatments. Half of the world's children leave school without basic literacy or numeracy skills.

Banerjee, Duflo and Kremer showed how the problem of global poverty can be tackled by breaking it down into a number of smaller, but more precise, questions. They used field experiments to examine the root-causes of poverty and to test which interventions make the biggest difference. In these field experiments they studied how people behaved in their everyday environments.

There are several studies of schooling in low-income countries. Among other things, these studies have demonstrated that smaller classes or more resources (such as textbooks or free school meals) do not automatically lead to better educational outcomes. However, teachers who adapt teaching to the pupils' abilities have great impact. By now, programmes that adapt teaching to the right level have helped millions of pupils in India and Africa.

Other field experiments focus on better healthcare, access to credit or the adoption of new technology. For example, the Laureates have investigated why African smallholders do not use relatively simple technologies, such as fertiliser, even though they could significantly increase yields. One explanation is 'present bias' – the present takes up a great deal of people's awareness, so they tend to delay investment decisions. From a policy perspective, this is an important conclusion, because an offer that only applies here and now, such as temporary subsidies for fertiliser, will have a greater effect on usage than permanent subsidies.

There are numerous other examples of how the Laureates' research demonstrates new ways of alleviating global poverty. Their research has also had an indirect influence on the work of public authorities and NGOs, as they increasingly use field experiments to help them make better decisions and evaluate new measures.

Over just two decades, Banerjee, Duflo and Kremer have contributed to making research in development economics a flourishing field of mainstream economics. The experimental approach has already helped in alleviating global poverty and has great potential to further improve the lives of the people who are the worst off.

Banerjee and Duflo led a study that looked at how to increase child vaccination rates in rural India. It turned out that access to healthcare was decisive, as was the price. Mobile clinics, in which the staff were always on site, resulted in more children being vaccinated. Numbers were much higher if parents were also offered a bag of lentils as a gift. Because mobile clinics had high fixed costs, the total cost per vaccination was reduced, despite the additional expense of the lentils.

Parasitic infections affect one in four children in low-income countries and cause high levels of school absenteeism. Because worm infections are easily transmitted between individuals, mass distribution of deworming pills is cost-effective. In rural Kenyan schools, mass deworming increased school attendance by 25%. Kremer and co-author also showed that 75% of parents gave their children these pills when they were free, compared to 18% when they cost less than one US dollar.

